

[Duborg.]

hæve Landbrugets Priser ved isolerede Toldforanstaltninger vil mislykkes, det vil kun give Skuffelser. Vil de Konservative indfri det Løfte, de gav Vælgerne om, at de kan genskabe Landbrugets Rentabilitet gennem Forhøjelse af Priserne paa Landbrugets Varer, gives der ingen Vej uden om Eksportpræmien. En Kombination af Told og Eksportpræmie er den eneste Mulighed for at skabe højere Prisniveau her i Landet paa Landbrugsvarer. Hvis de Konservative vil frem ad denne Vej, maa det selvfølgelig derigennem skabes en Prisforhøjelse svarende til de nuværende Industritold-satser, og den kan vist, uden at man siger meget fejl, anslaaes til omkring 25 pCt. af Værdien.

Der behøves ingen Udregninger for at vise, at en saadan Agrartoldpolitik vil kræve store Ofre af de øvrige Befolkningslag, saa jeg forstaar godt, at man fra konservativ Side altid helst nøjes med at tale om dette Spørgsmaal i Almindelighed og sikkert inderligt ønsker, at man stadig vil kunne nøjes med dette, for naar Løfterne skal indfries, vil de Ofre, der bliver krævet af den øvrige Befolkning, maaske blive lige saa følelige som dem, der vil kræves, hvis man følger den af Venstre anviste Vej: Nedsættelse af alle Omkostninger, alle Lønninger, hele Niveauet. I det lange Løb vil man ikke uden Hensyn til politiske Principper og Partier kunne opretholde den Tilstand her i Landet, at Halvdelen af Befolkningen har en høj Levestandard, og den anden Halvdel paa Grund af Toldforanstaltninger befinder sig paa et lavt og fattigt Stade; det lader sig ikke gøre. Hvis der derfor er et stort og stærkt Flertal for at bevare Industri-Protektionismen, hvad meget taler for, synes jeg ogsaa, man fra konservativ Side maa være forpligtet til at tage Konsekvenserne af den Politik, der er indledet, og fremsætte Forslag, der kan føre til en 25 pCt. Prisforhøjelse for Landbrugets Produkter.

Fra Regeringens Side er der stadig megen Tale om Rentenedsættelse, men denne Tale har jo ingen Interesse, hvis man ikke vil tage Konsekvenserne. Og det er min Anke mod Regeringspartierne, at de ikke vil tage Konsekvenserne af Talen om Rentenedsættelse, lige saa lidt som de Konservative vil tage Konsekvenserne af deres Toldtale. Hvis Regeringen vil andet og mere end blot tale om Sagen, kan man ikke fortsætte med en Stats- og Kommunepolitik, der er bygget paa et stadig Udbud af Laan til høj Rente. Det er selvmodsigende, det er tom Tale.

Hvorledes skal Pengeinstitutterne kunne nedsætte Renten, naar Stat og Kommune byder 5 og 5½ pCt.? Saa er der ingen Realitet bag Ordene. Og saa længe Regeringen driver en Kredit- og Valutapolitik, der indskrænker Kreditmidlerne saa føleligt, som Tilfældet er, vil der heller ikke være Mulighed for en Rentenedsættelse.

For øvrigt maa det erkendes, at selv om Nationalbanken, og det vil jo i nogen Maade ogsaa sige Regeringen, gik til en stor Kreditudvidelse, vilde dette Skridt ikke faa den Betydning, som man maaske vilde være tilbøjelig til at tillægge det, saa længe Erhvervslivet arbejder med Underskud, fordi Banker og Sparekasser jo i og for sig kun i begrænset Omfang kan foretage Udlaan, og de erhvervsdrivende savner Mod til at sætte Arbejder i Gang. Det vilde imidlertid være et lille Skridt i den rigtige Retning, hvis Nationalbanken eller Regeringen, hvad man nu vælger at sige, tilbød Sparekasser og Banker, at de kunde faa de fornødne Pengemidler stillet til Raadighed til Nationalbankens officielle Diskonto, der som bekendt er 3½ pCt. Saa vilde Banker og Sparekasser nemlig med større Sindsro kunne gaa til en Nedsættelse af Indlaansrenten, i hvert Fald til 4 pCt. som Maksimum, og alene derved vilde meget være vundet; det vilde betyde en Afstivning af Kurserne paa Kreditforeningsobligationer og i det hele taget virke meget gavnligt. Men vi ved jo alle, at naar Regeringen stadig er saa ængstelig og tilbageholdende paa dette Omraade, hænger det nøje sammen med hele dens Valutapolitik, idet den indser, at en forøget Seddeludstedelse vil gøre det vanskeligt at opretholde de nuværende Vekselkurser, den vil let føre til, at Kurserne stiger. Heri er vi jo ikke enige med Regeringen. Jeg mener, at alle Parter her i Landet — og ikke mindst den opsparede Kapital — vilde staa sig bedst ved, at vi førte en Kredit- og Valutapolitik, som gjorde det muligt for Erhvervene at eksistere. Jeg tror, som sagt, at den Vej, man er slaaet ind paa med Restriktioner, er ikke mindst farlig for den opsparede Kapital, thi de Sammenbrud, som vil komme, vil i første Linie netop ramme den opsparede Kapital, men det Spørgsmaal skal jeg ikke komme nærmere ind paa her.

Der er et Spørgsmaal i denne Forbindelse, som jeg ønsker at henlede særlig den højtærede Handelsministers Opmærksomhed paa, fordi det sorterer under hans Ministerium. Det er Bankernes Forhold overfor Rediskontering af Veksler. Jeg vil meget henstille til den højtærede Handelsminister,